

SAVREMENI YA

KAMERON LAND
PRVI PUT

Prevela Elena Milosavljević

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2021.

Naziv originala:**Cameron Lund | THE BEST LAID PLANS**

Copyright © 2020 by Cameron Lund

All rights reserved.

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03609-1

Kameron Land | **PRVI PUT** | 2021.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Tamara Petković

Urednik

Svetlana Babović

Lektura / Korektura

Ivana Ćurčić / Srđan Jovanović

Dizajn korica / Prelom

Tatjana Jović / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Za svakoga ko nije spreman ili se oseća kao da zaostaje.
Seti se, ovo nije trka.*

JEDAN

PRVO ŠTO SAM videla kada sam otvorila vrata bila je gola zadnjica Čejsa Brosnera, koja me je zablesnula s kreveta kao neki neonski bilbord iz Vegasa. Zatim sam ugledala devojkicu ispod njega, koja ga je rukama grabila za leđa, i kada sam videla njene nokte, znala sam da je to Danijela. Bila sam s njom kada ih je lakirala u *crno*, da bi se slagali s njenim srcem, kako je rekla.

Bili su potpuno prepleteni na krevetu Endruovih *roditelja* i nisam mogla da se pomerim; ruka mi je bila zamrznuta na kvaci. Nisam ovo očekivala dok sam lutala po spratu, pokušavajući da pobegnem od svih ljudi koji se čak nisu ni setili da mi je rođendan; koji su bili na ovoj glupoj žurki zato što znaju da su Endruovi roditelji otišli na skijanje i da ovde ima besplatnog piva. Ali sada, dok sam upijala sliku Čejsove zadnjice, Danijelinih noktiju koji su grabili njegovu kožu, njene tamne kose rasute po jastuku, shvatila sam da je ovo mnogo gore nego žurka.

Danijeli je bilo potrebno oko tri sekunde da me primeti – iako su se te tri sekunde činile kao tri hiljade – i onda je zavrištala. Ja sam, takođe, vrisnula i ispustila pivo, koje me je poprskalo po stopalima. Pogledale smo se dok se ona otimala za posteljinu, izvlačeći je da bi prekrila svoje nago telo. Čejs je pao na pod, umotavajući se u pokrivač kao čovečji burito.

„Žao mi je“, rekla sam dok sam se spuštala da podignem čašu, brišući šta sam mogla o rukav pre nego što ošteti pod. „Nisam znala da je neko ovde.“

„Izlazi!“, vrisnula je. To sam i uradila, zalupivši vratima iza sebe.

Znam da zvuči ludo, ali, dok sam stajala i treptala s druge strane vrata, sve o čemu sam mogla da razmišljam bilo je sledeće: Šta ako je ovo *to* za mene? Šta ako je ovo prva i poslednja zadnjica koju ću ikada videti? Kada sam sklopila oči, još sam mogla da je vidim, svetlu i belu, kao kada se isuviše dugo gleda u sunce, i plašila sam se da će zauvek ostati tu. Ta zadnjica nije izgledala *loše*, pretpostavljam, iako nisam imala ni sa čim da je uporedim. Samo je bila povezana s dečkom koji mi se čak i ne sviđa – s dečkom koji pravi glupe šale o svojim gasovima, isuviše brine za košarku i ima bolesnu opsesiju rečju *brate*. Ali sigurno nije bilo nijednog drugog golog dečka na mom vidiku, makar ne još u srednjoj školi.

I dalje sam bila tu kada su se vrata ponovo otvorila, i Čejs i Danijela izašli su iz sobe. Obukli su se i trgla sam se kada je Čejs zakopčao rajsferšlus.

„Kili“, rekla je Danijela zadihanim glasom. Njene ruke bile su oko njegovog bicepsa i mogla sam da osetim slatkoću njenog parfema. Karmin joj je bio razmazan po obrazu, a tamna kosa neuredna kao nena-mešten krevet. Trebalo je da prestanem da razmišljam o neurednim krevetima. *Uf...*

„Hej, brate.“ Čejs je podigao ruku u univerzalni pokret pesnice, a onda ju je spustio ka sebi, po svoj prilici prisećajući se da ipak nisam brat. Laka greška.

„Žao mi je“, rekla sam opet, odmičući se od njih.

„Kako bilo.“ Čejs je slegnuo ramenima kao da nije ništa strašno.

„Zapravo, možemo li da popričamo?“ Danijela mi je pokazala glavom ka hodniku do kupatila s moje leve strane. „Same?“

„Naravno“, rekla sam, ali sam osećala kako mi je nestajao vazduh iz pluća.

Svakome ko misli da smo Danijela i ja drugarice – što pretpostavljam, po pravilima srednje škole – jesmo. U istoj smo grupi i sedimo za istim stolom za vreme odmora, ali nikada ne razgovaramo nasamo. Izgleda da se stvari menjaju kada vidite nekoga golog.

„Srešćemo se dole.“ Čejs je poljubio Danijelu na takav način da mi je bilo neprijatno da gledam, s rukom na njenim grudima, samo što ih ne stisne. Zakikotala se i on ju je odgurnuo, klimajući mi glavom. „Vi-dećemo se kasnije, Kili.“ Zatim se spustio niz stepenice. Mogla sam da osetim ustajalo pivo na njemu dok je prolazio.

Kad je otišao, Danijela me je odvukla u kupatilo. Zatvorila je vrata i zaključala ih, a potom se okrenula, razgovarajući sa mnom dok se ogledala. Nisam je krivila – kad bih izgledala kao Danijela Oliver, i ja bih najverovatnije gledala u sebe sve vreme. Imala je bledu kožu koja je svetlucala u mraku, jagodice koje su bile oštre kao u modela i velike smeđe oči, u uglovima mačkaste.

„Moraš obećati da nikome nećeš reći.“

„Neću.“

„Dobro.“ Malo tenzije je nestalo. „I dalje glumim da me je teško dobiti.“

Ugrizla sam se za obraz da se ne bih nasmejala. Danijela i Čejs još nisu bili zajedno, ali bili su dobar par: oboje su prelepi, onakvi o kakvima biste čitali u tabloidima kad bi srednja škola bila kao Holivud. Bilo je samo pitanje vremena kada će biti zajedno. Zato mi nije bilo jasno zašto je Danijela bila ovoliko uporna da ovo sačuva kao tajnu. Nije baš bila diskretna kada se ranije smejala i jurila ga po kuhinji, pokušavajući da crta po njegovom licu crvenim karminom.

„Zar te nije upravo... dobio?“ Ponadala sam se da me neće ubiti zbog ovog pitanja. U Preskoti je za Danijelu Oliver veoma poznato da je, to jest, da je *bila* devica, i to ne zato što je otvoreno razglasila tu činjenicu. Tako ovde stvari funkcionišu. Naš daleki grad Vermont toliko je mali da, čak i ako ste jedva prijatelj s nekim, verovatno znate sve o njemu. Nas šezdesetoro maturanata bilo je zajedno još od osnovne škole, tako da tajne umeju da skoče s jednog na drugog učenika kao igra gluvih telefona. I činjenica da je Danijela uspela da bude nevina toliko dugo verovatno je najveći trač Preskota.

Ja sam, takođe, devica, ali to nije dovoljno iznenađujuće da bi bilo novost.

Osetila sam trenutak kada je odlučila da mi kaže. Osmehnula se i to se proširilo celim njenim licem kao svetlost kad ispuni mračnu sobu. Toliko je bila veličanstvena da sam to osećala u grudima. Oči su joj sijale kada se okrenula prema meni. Mogla sam da vidim kako je tajna kiptela u njoj kao balončići u čaši šampanjca.

„Dobro, možda me je dobio“, rekla je. „Pogodi ko je konačno žena!“

„Au...“, odjednom nisam mogla da nađem prave reči: „To je... Čestitam!“ Ne znam zašto sam se pretvorila u slatku čestitku umesto u pravu, funkcionalnu osobu. *Želim vam sve najlepše na vašem putovanju.*

Dosegnite zvezde! Verovatno ovo nije shvatila kao isuviše čudno, zato što je nastavila da priča kao da ništa nisam rekla.

„Čak nije toliko bolelo. Ava mi je rekla da se prvi put onesvestila, pa mislim da sam očekivala da će biti ekstremnije.“ Liznula je kažiprst i povukla ispod očiju da bi popravila maskaru. „Ava je *toliko* dramatična!“ Kad bi Ava Adams sada bila u ovom kupatilu umesto mene, znala bi tačno šta treba da kaže. Ava je Danijeli omiljena. Ja sam samo ona koju Danijela toleriše.

„Da li ti se sviđa?“, pitala sam, vrteći sada već uglavnom ispražnjenu čašu piva u ruci. Nije odgovorila nekoliko sekundi, verovatno odlučujući da li vredi da mi kaže istinu. Onda je slegla ramenima. „Bilo je vreme. Ne mogu da verujem da sam bila devica ovoliko dugo. To je sramotno!“

Obrazi su mi goreli na ovo ležerno potkopavanje. To što je neko nevin ne bi trebalo da je od velikog značaja – *znam to* – ali činjenica da je Danijela delila etiketu sa mnom uvek je činila da se malo bolje osećam. Ako Danijela nešto uradi, to automatski skida pet miliona poena sa skale sramote.

Ava je bila prva devojka u našem razredu koja je izgubila nevinost. Ona i Džejson Rajder uradili su to na veče male mature, na igralištu iza velikog tobogana. Bila sam prestravljena kada sam prvi put čula o tome. Seks je još bio stran za mene, bilo je to nešto što su ljudi radili u filmovima, pa čak ne ni u filmovima koje sam ja gledala. Onda su i druge devojke to počele da rade: Moli Moje izgubila je nevinost s nekim drugom njenog starijeg brata, Džesika Rodžers s devojkom koju je upoznala na zimskom raspustu u Vankuveru. Moja drugarica Hana izgubila je nevinost u prvom razredu sa svojim dečkom Čarlijem. Proveli su noć u njegovoj kući na jezeru, zapalili su nekoliko sveća i pustili njen omiljeni album. Izgleda da ih čak ni Morisi nije mogao spasti.

Kada smo prvi put čuli ove priče, većina nas željno je postavljala pitanja. Kakav je seks? Je li bolelo? Kako ste znali šta treba da radite? A sada im se Danijela pridružila, a pošto smo maturanti, pitanja su prestala.

Ja sam sada jedina ostala.

Mogla sam da čujem tihi zvuk udaranja muzike sa sprata ispod, glasan ženski vrisak, zvonjavu smeha i udarac kada je nešto palo na pod – možda čaša vode ili stona lampa. Trgla sam se u nadi da nas Endruova majka neće ubiti, zato što će, iako je ovo njegoa kuća i njegoa žurka, znati da sam i ja bila ovde. Uvek sam ovde.

Danijela je zgrabila peškir za ruke i počela da skida razmazani karmin s obraza. Želela sam da pružim ruku kako bih je zaustavila – Endruova mama poludela bi zbog isprljanog peškira, pogotovo posle onog *nečeg* polomljenog u prizemlju – ali sad ne izgleda kao pravo vreme za to. Naslonila se bliže ogledalu i zagledala se. Mogla sam da se zakunem da joj je lice bilo izraz nekog mudrijeg, nekog ko se nikada više neće zapitati da li se i ona dopada dečku, ko nikada više neće dobiti veliku bubuljicu nasred čela. Danijela je uvek imala samopouzdanje, ali sada izgleda nezaustavljivo.

U poređenju s njom, i dalje izgledam kao da imam dvanaest godina, iako sam danas zvanično napunila osamnaest. Oduvek sam bila toliko niska da je to bilo smešno, a sada sam izgledala još niže, jer je Danijela nosila glomazne štikle, a ja sam bila u čarapama. Skinula sam čizme za sneg ispred vrata, kao što bi i trebalo. Dodirnula sam kosu – tamnije plavu nego inače, zato što je nisam oprala – proklinjući sebe što sam mislila da su malo suvog šampona i rep pogodni za žurku. Kao da samu sebe osuđujem na propast.

Danijela je stisnula usne. „Misliš li da sada izgledam starije?“ Pomera glavu napred-nazad da bi proverila svoj odraz iz svih uglova. „Pošto sam žena, stvarno se osećam starije.“

Ne želim da joj priznam o čemu sam upravo razmišljala, tako da sam zakolutala očima, odgovarajući istim pitanjem: „Da li ja izgledam starije?“ Znam da rođendani ne menjaju magično preko noći, ali i dalje postoji deo mene koji želi da se oseća kao Danijela – želim da i ja budem nezaustavljiva.

Pogledala me je ravnodušno. „Zašto bi ti izgledala starije?“ *Naravno* da se nije setila, iako je Hana danas donela kolačiće u školu i Danijela je rekla da je u receptu bilo isuviše jaja. Iako je ova žurka trebalo da bude za mene.

„Rođendan mi je.“

Odvojila je pogled od ogledala i okrenula se ka meni.

„Uh... Sasvim sam zaboravila.“ Rukom je uhvatila čvor u kosi. „Čejs bio toliko fini večeras. Znao je da mi je bio prvi put, tako da nije požurivao.“ Izgleda da smo opet pričale o Čejsu, ali nisam mogla da je krivim: da sam i ja upravo izgubila nevinost, možda isto ne bih želela da prestanem da pričam o tome.

„Drago mi je što je bilo baš onako kako si i zamišljala“, rekla sam. „U ovoj školi ima mnogo kretena. Drago mi je što si pronašla nekog dobrog.“

„Znam“, rekla je, „Čejs Brosner.“ Zgrabila je moju ruku i odvela me do vrata, otključavajući i trzajući ih da se otvore. „Seti se“, reče, „ovo se nikada nije desilo.“

Izašle smo zajedno iz kupatila i uputile se niz stepenice. Vazduh je bio topao, iako je napolju padao sneg i mirisalo je na znoj. Skoro smo stigle do kraja stepenica kada je počelo.

Aplauz.

U početku je bio tih zbog buke žurke i Kendrikove pesme na zvučnicima s nečijeg telefona, ali, što nas je više ljudi primećivalo, to je postajao sve glasniji. Ljudi su prestajali da pričaju, igraju, zastajali su u igranju bir-ponga i pridruživali se zahuktavajući, uzvikujući i navijajući. Neko je ugrabio telefon i Madonina pesma *Like a Virgin* probila se kroz dnevnu sobu.

Danijela je stajala ukrućena pored mene na stepenicama.

Na drugom kraju sobe, Čejs je bio opružen na kauču sa Džejsonom Rajderom i Sajmonom Terstom, i pospanim osmehom na licu.

Sajmon se nagnuo napred, praktično trzajući se od uzbuđenja.

„Nije loše, Brosneru!“

Džejson Rajder otpio je veliki gutljaj piva i potapšao Čejsa po leđima, toliko jako da je najverovatnije bolelo. „Izgleda da ipak nije *nedostižna*“, rekao je Rajder, zaplićući jezikom.

Danijela je još bila zaleđena u mestu, dok joj je jedna štikla lebdela iznad sledećeg stepenika.

„Danijela“, prošaputala sam, stežući joj ruku, pokušavajući da umirim i nju i sebe. „Jesi li dobro?“

Kako su svi saznali ovoliko brzo? Nismo bile u kupatilu duže od deset minuta. Je li Čejs to oglasio čim je sišao niz stepenice? Možda je rekao Džejsonu Rajderu, pa je onda on otvorio svoja glupa usta.

„Dobro sam“, prosiktala je, ali me je uhvatila za ruku i stegla je samo na sekundu pre nego što ju je odgurnula.

Duboko je udahnula i ispružila drhtavu ruku gore da bi zalizala kosu.

A zatim se poklonila.

Publika je podivljala.

DVA

DANIJELA SE ISPRAVILA, osmehujući se kao da je Čejs na domaćoj utakmici i mi svi držimo natpise s njenim imenom. Kao da je Madonina pesma njena muzika dobrodošlice. Išla sam za njom do kraja stepenica, nadajući se da niko nije povezao pesmu *sa mnom*, kao da je to i moja muzika za ulazak.

Na dnu stepenica, Ava je jurnula do nas, posesivno grabeći Danijelu za rame. Ava je sićušna – više grudi nego telo – s belom pegavom kožom koju održava savršeno preplanulom čak i zimi, zbog svoje strasti prema toniranom losionu za telo od kokosa. Nekada davno njena kosa bila je crvena, ali prošle godine počela je da je farba u razne boje da bi se slagala s praznicima. Trenutno je bila izbledela roze od Dana zaljubljenih i nalik na šećernu vunu koju prave pored jezera leti. Nosila je isti crveni karmin kao i Danijela, na ušima je imala iste srebrne minduše i u ruci joj je bila ista ljubičasta maska za telefon. To je uniforma koja čini stvari jasnim: iako smo tehnički drugarice, nikada neću moći da se probijem u njihov klub za dve osobe. Ponekad pomislim da su ona i Danijela toliko navikle da budu sasvim iste, da je farbanje kose jedini način koji Ava može da smisli da bi se izdvojila: njena mala pobuna.

„Jesi li se zaista smuvala sa Čejsom?“ Ava je povukla Danijelu za rame. „Svi kažu da si spavala s njim.“

„Svi kažu“, ponovila je Danijela. „Onda mora da je istina.“

Ava ju je još jače povukla.

„Ja je preuzimam odavde“, rekla mi je. Zatim su otišle, šapućući nešto jedna drugoj tihim glasovima koje nisam mogla da čujem. Odjednom me je ponovo preplavila želja da se sakrijem. Željno sam ispila ono što je ostalo od piva, samo da bih nešto radila. Imalo je ukus tople mokraće.

Žurke su uvek bile ono što je Endru voleo, ne ja, i ne znam kako je toliko dobar u ubeđivanju da dođem, kad bih ja radije deset sati gledala *Netfliks*. Pretražujem sobu da bih videla njega, Hanu ili bilo koga, ali sam isuviše niska da bih videla iznad gužve.

Ubiću Endrua, jer mi je napravio rođendansku žurku, a onda me ostavio da se sama borim.

Hajde, Kolinsova, molio me je ranije kada sam insistirala na tome da je to loša ideja. *Proveli smo svaki tvoj rođendan zajedno. Ne možeš sada da prekineš*. To je istina – Endru je bio tu na dan kada sam rođena. Još i pre toga, zapravo. Naše mame sprijateljile su se na času lamaze, tako da smo zajedno oduvek. Endruov rođendan bio je prošle nedelje i njegovi roditelji odveli su nas na večeru kod Đovanija. To i nije baš rođendanska avantura koju je zamišljao. Pošto su otišli iz grada, ja sam zaglavljena s ovim.

Ušla sam u kuhinju, u širokom luku zaobilazeći Džaroda Prajsa, koji je povraćao u kantu za smeće. Čaše i prljavi tanjiri bili su razbacani svuda po radnoj površini. Endru je obećao da će mi kupiti picu ako dođem na žurku i sada su kutije svuda po kuhinji prekrivene slanim korama i osušenim sirom.

Sakupila sam posuđe i vratila ga u sudoperu, pokvasivši sunder sapunicom i vodom.

„Molim te, reci mi da ne čistiš sada.“ Endru je obesio ruku na moje rame, kratko me zagrlivši. Uvek me je podsećao na malog zlatnog retrivera – nasmejan, s neurednom kosom boje peska za koju ne mari, i pegicama. Kunem se, ponekad mogu da ga vidim kako maše repom.

„Pomislila sam da bi bilo dobro da počnem.“ Pokupila sam crvenu plastičnu čašu i provukla je ispod slavine. Endru ju je izvukao iz moje ruke, poprskavši nas oboje. Karirana košulja bila mu je već toliko izgužvana kao da se valjao u njoj, što verovatno i jeste s nekom devojkom. *Odvratno*.

„Nema čišćenja za tvoj rođendan“, rekao je. „To je pravilo kuće. Osim toga, ovo je plastična čaša za jednokratnu upotrebu.“

„Nemoj da te čuje da si to rekao, povredićeš joj osećanja.“ Pogledala sam mesto u sobi gde stoji Danijela, okružena devojkicama iz trećeg razreda. „Misliš li da će biti u redu?“

Endru je propratio moj pogled. „To je Danijela Oliver, ona se bogati od pažnje. Da je planirala, ne bi se bolje završilo po nju od ovoga.“

Pomislila sam na naš razgovor i kako me je naterala da obećam da nikome neću reći. „Žao mi je nje. Da sam ja na njenom mestu...“

„Ona nije ti.“ Ponovo me je zagrlio. „Hvala bogu. Misliš li da bih izdržao s njom osamnaest godina?“ Pustila sam ga da me odvede do frižidera. „Nabavio sam ti ono glupo piće od lubenice koje voliš. Jesi li videla?“ Izvadio je ružičastu zaleđenu bocu koju sam radosno zgrabila.

„Tek mi sad to kažeš? Cele večeri pokušavala sam da pijem onu ustajalu mokraću.“ Pomerila sam se do burenceta i sela na gomilu prljavih peškira za plažu u uglu, zahvaljujući Endruovom rođaku koji je pre nekoliko godina napunio dvadeset jednu godinu i otad nam snabdeva pijacu.

„Samo pokušavam da te malo ojačam“, rekao je. „Jednog dana bićeš negde daleko, možda na nekoj žurki na kojoj neće biti tako šarmantnog i brižnog domaćina, i tamo neće biti glupih pića od lubenice, pa ćeš pomisliti: *Hvala bogu što me je Endru Rid naučio da pijem pivo*“, pomeo se ka burencetu: „Ali u pravu si, ovo stvarno ima ukus mokraće.“

Ipak je posegnuo i sipao sebi času. Tada je jedna devojka iz trećeg razreda otišla od Danijele i došla do nas, nežno dodirujući Endrua za rame. Sesilija Bruks uvek blago dodiruje ljude, kao da je savladala neki tajni kod. Pouzdano znam da joj Tim Šnajder uvek radi domaće zadatke iz trigonometrije kad ga zamoli, što je moć koju bih volela da imam.

„Zdravo, Dru.“ Zadenula je pramen plave kose iza uha i nasmejala se, pokazujući dva reda savršeno belih zuba. Sesilijini roditelji su zubari.

„Zdravo, Sesilija“, rekao je. „Svuda sam te tražio!“ Njegova uobičajena rečenica. Endru na zabavama ima drugačiju ličnost od normalnog Endrua. Uvek postaje umiljatiji kada je u društvu devojaka, i to mu nekako uspeva. On nadograđuje devojke, kao da poboljšava telefone.

„Ne, nisi!“ Nasmejala se i lagano ga udarila po grudima. „Pravi si lažov!“

„Pričao je o tebi čitave večeri“, improvizovala sam, pokušavajući da mu pomognem: „Ne mogu da ga nateram da učiti.“

Endru me je zgazio, stavljajući mi do znanja da sam preterala.

Sesilija se okrenula prema meni, opirući se. „Oh, zdravo Kili.“ Zatim su joj se oči raširile. „O bože, je li to brizer od lubenice?“, njena ruka ponovo se našla na Endruovom ramenu: „Obožavam ga!“

Želim da Endru bude iznad toga, ali nijedan dečko nije imun na magičan dodir Sesilije Bruks, a pogotovo ne Endru na žurkama.

„Da, želiš li jedan? Kupio sam ih dosta.“

„Zaista? Divan si!“ *Dodir ramenom.*

Gledam ga, držeći brizer od lubenice obema rukama, kao da će se oteti iz mog stiska, raširiti krila i uleteti u njene ruke. Uzeo je zaleđenu ružičastu bocu iz frižidera i otvorio je, pružajući joj je. Popila je gutljaj sjajnim usnama koje su se na savršen način spojile s ustima boce.

„Dru, ja sam ovde došla sa Suzi, znaš“, rekla je Sesilija, „ali mnogo je pijana da bi vozila, i to baš. Popila je isuviše *smirnov* maline. Misliš li... Ostaju li ljudi ovde večeras? Možemo li da prespavamo?“ *Dodir ramenom.*

„Naravno da možeš da prespavaš ovde“, rekao je Endru, a Sesilija je zasijala na njega. Praktično sam mogla da vidim srca u njenim očima.

Znala sam da sam ga izgubila za večeras, sa ostatkom brizera od lubenice, tako da sam popila piće i stavila bocu na radnu površinu, spremna za naredni potez. Ovo se već dešavalo i znala sam šta je trebalo da kažem. „Idem da nađem Hanu, videćemo se kasnije.“ Mahnula sam i otišla u trpezariju.

Endru je pojurio za mnom, ostavljajući Sesiliju samu. „Hej, možeš da spavaš u mom krevetu večeras.“

„Zar vama neće trebati?“

„Rodendan ti je, nećeš spavati na kauču.“ Nasmešio se. „Osim toga, nas dvoje možemo zauzeti gostinsku sobu ili tuš-kabinu.“

„Molim te, nemoj da mi stavljaš odvratne slike u glavu“, rekla sam i udarila ga u rame ne baš tako nežno.

„Hajde, nema ničeg jezivog u tuš-kabini. Ovo nije *Psiho*.“

Otkrili smo Hičkoka kada smo imali dvanaest godina. Naišli smo na DVD *Stranci u vozu* u okružnoj videoteci. Gledali smo ga na njegovom mutnom televizoru u podrumu, gde smo doneli vreće za spavanje da bismo tu proveli noć, praveći se da nismo uplašeni. Ovo je dovelo do mnoštva filmskih maratona u podrumu i neslavnog vremena kada sam se upiškila u pantalone dok smo gledali *Ptice*. Sada, kad god vidimo galeba na plaži ili jato gusaka na nebu, uvek kaže nešto o tome kako vazduh miriše na mokraću, što bi me naljutilo.

Endru se đavolski osmehnuo, iskrivivši ugao usana. Krenuo je nazad ka Sesiliji, rekavši tihim glasom: „Večeras ćemo biti stranci u slivniku.“

„O, prestani!“

„Ne mogu da dočekam da vidim kakav je njen *Prozor u dvorište*^{*}, ako znaš na šta mislim.“

„Imam neke ptice za tebe.“ Nasmejala sam se, pokazujući mu oba srednja prsta.

Endru je podigao obrve. „Večeras ću joj pokazati svog...“

„Moji omiljeni ljudi!“ Hana se bacila na nas, čvrsto nas grleći. „Da li zaista pravite fore u vezi s Hičkokom? Kad vas oboje ne bih ovoliko volela, sad bih vas mrzela.“ Hanin stisak iznenađujuće je jak, zato što je trenirala hokej na travi od šestog razreda, a ima i mišići koji to mogu da potvrde. Zagrljaj koji maltene boli specijalnost je Hane Čoj.

„O, ne!“ rekao je Endru, izvlačeći se iz stiska da bi mogao da diše: „Ako ti ne misliš da je to zabavno, ko će?“

„Zato imate jedno drugo“, rekla je dok se smejala i sklanjala duge šiške s očiju. Hana ima kosu kao s reklame za šampon – crnu, gustu i blistavu. Prelepa je, što meni nikako ne ide u korist, s obzirom na to da sam stalno pored nje.

„Zapravo, ostavlja me.“ Utišala sam glas, pokazujući glavom u pravcu kuhinje. Sesilija je još bila tamo i šaputala nešto Suzi Palmer, prekrštenih ruku.

Hana je Endruu uputila prepredeni osmeh. „O, da li ćete ti i Sesilija da spavate večeras zajedno?“

„Da, najverovatnije u tuš-kabini“, rekla sam s grimasom. „Upravo sam čula isuviše o tome.“

Hana se nasmejala: „Ako iko može da izdrži slavne detalje, onda si to ti.“

„Nećemo *spavati zajedno*, kao što si to tako lepo rekla“, rekao je Endru, lažno uvređen. „Osim toga, rođendan ti je, Kolinsova, tako da, ako želiš da se družimo umesto toga...“

Udaljio se i znam da traži od mene dozvolu da me napusti. Trebalo bi da sam iznervirana, ali nije kao da nisam znala da će se ovo desiti pre nego što je žurka uopšte počela.

* Hičkokov film u kome glavni junak, fotograf, špijunira komšije kroz prozor i saznaje njihovu intimu. (Prim. prev.)

„Nemoj da te sputavam na putu do ljubavi.“

Počeo je nos. „Jesi li sigurna? Hana i ja napisali smo ti rođendan-sku rep pesmu i nismo uspeli da je...“

„To zvuči mučno“, nasmejala sam se, gurajući ga dalje od sebe. „Samo idi. Ako nastaviš da je ignorišeš i razgovaraš s nama, propustićeš šansu.“ Mogu da osetim Sesilijin pogled kao dodir. „Imam Hanu i ostatak pice.“

„U redu“, rekao je Endru. „I ne ignorišem je, da znaš. Dajem joj vremena da joj nedostajem.“ Onda se vratio Sesiliji, blesnuvši glupim osmehom Endrua na žurkama, i kao i uvek – upalilo je. Ušla je u trpezariju, skliznuvši rukom do njegovog lakta.

„Endru, treba mi partner za bir-pong. Hoćeš li da igraš?“

Povukla ga je kao da je već odgovorio na pitanje i on joj dopušta da ga odvuče. „Videćemo se kasnije, u redu?“

„Zabavite se, deco!“ Mahnula sam i uzvratilo mi je: „Posteljina mi je sa pticama, Kolinsova, pokušaj da se ne popiškiš po njoj.“

Ponovo sam mu odbrusila i čula njegov smeh dok je odlazio iz sobe.

„Odvratno je dobar u ovome“, rekla je Hana. „Ne znam zašto smo prijatelji s njim.“

„Mi mu to omogućujemo“, složila sam se.

Znam da Endru ceni našu pomoć oko devojaka, i kad bih pitala za njegovu pomoć za momke, on bi isto učinio za mene, ali to se, jednostavno, nikad nije desilo. Momci mi ne prilaze na žurkama i ne dodiruju mi rame magično. Pre nego što sam mogla da sprečim, slika gole Danijele i Čejsa upletenih na krevetu prošla mi je kroz misli i osetila sam mučninu. Pogledala sam naokolo, pokušavajući da smislim kome bih prišla kad bih mogla, kome bih dopustila da me odvede u glavnu spavaću sobu, kao što je Danijela uradila. Odjednom mi je palo na pamet da bih mogla to da uradim. Mogla bih da pokušam da izgubim nevinost večeras, baš sada, na svoj osamnaesti rođendan, i onda bi sve bilo gotovo.

Ali ovde nije bilo nikoga koga sam želela na taj način: ne Čejs koji izgleda najbolje u našem odeljenju i tako se i ponaša, ne ni Džejson Rajder koji je još gori. Ni Edvin Čang, za koga svi znaju da je zaljubljen u Moli Moje, ili Džarod Prajs koji je uglavnom drogiran. Svakako ne Endru, koji mi je kao brat i trenutno je umotan oko Sesilije kao zimski šal, šapućući joj u uvo dok se ona namešta u njegovom naručju.

Znam ih sve isuviše dugo, još od kada su čačkali noseve, imali takmičenja u puštanju gasova, jeli istopljene bojice i lepak. Teško je sada

sve to zanemariti. Razmišljam po milioniti put kako će na koledžu biti drugačije, jednom kada budem van dalekog Vermonta, kada budem mogla da izađem u grad i prolazim pored gomile stranaca prvi put u životu – pored ljudi koji ne izgledaju i ne ponašaju se isto, koji ne znaju moje roditelje i kakva sam bila sa deset godina, koji neće gledati na mene samo kao na Endruovu drugaricu i osobu koju Danijela toleriše, kao na najmanje zanimljivu osobu za stolom.

Odmahnula sam glavom i uhvatila Hanu za ruku. „Endru je rekao da raspoložem njegovim krevetom. Hoćeš li da deliš sobu sa mnom?“

„Da. Bogu hvala! Već neko vreme tražila sam mesto za spavanje, ali svi ih zauzimaju. Pokušala sam da zauzmem kauč u kancelariji, ali me je Sofi praktično ubila.“

Na žurkama u malim mestima nema taksista, a bili biste idioti kada biste vozili pijani, pogotovo po snegu, tako da svi prespavaju. Kao velika žurka u pidžamama polivena alkoholom.

Hana i ja zaputile smo se uz stepenice, prolazeći pored Endruovih slika iz detinjstva koje sam videla milion puta i na kojima sam uglavnom i ja: Endru i ja u Noći veštica, obučeni u hvatače duhova s punim šakama slatkiša u sićušnim rukama; Endru i ja u osnovnoj školi s protezama i aknama – najveće dostignuće naše čudne faze. Hana je lupila prstom po jednoj slici dok smo prolazile – Endruov deseti rođendan, kada smo upali u borbu blatom; smejemo se za kameru skroz umrljani.

Nasmejala se. „Misliš li da su svi već videli ovo, ili još imamo vremena da sakrijemo?“

„Već je kasno.“

„Ne mogu ni da shvatim kakvo dete si ti.“ Znam da se šali, ali u pravu je – izgledam kao dečak na toj slici, ali nema potrebe kriti prošlost. Ako se ja sećam kad su svi čačkali nos, onda i oni pamte mene ovakvu.

Provela sam celu osnovnu školu s Endruom. Nisam imala potrebu da stvaram nova prijateljstva, ne kada smo Endru i ja vozili bicikl na istom mestu i citirali *Ratove zvezda* napamet – čak i ono što je prethodilo filmovima. Mama me je upozoravala na strašnu fazu gubitka, na dan kada će se Endru promeniti i neće više hteti da bude moj prijatelj, ali to se nikada nije desilo. Pubertet je prošao, ali smo i dalje ostali prijatelji.

Postojale su i nelagodne godine, svakako. Sećam se da sam bila jedina devojčica na Endruovoj žurki na bazenu za trinaesti rođendan. Plašila sam se da obučen kupaći kostim, iako sam očajnički želela da se

pridružim takmičenju u skakanju, ali sam brinula da će mi kostim spasti ili da ću dobiti menstruaciju. Sećam se kako smo pozirali na porodičnim okupljanjima dok su nam roditelji govorili da se približimo jedno drugom, a ja od sramote nisam mogla da dišem. Sećam se i kako me je u sedmom razredu pozvao da dođem i ja sam se pojavila u pidžami, a tamo je bila gomila dečaka – *slatkih* dečaka iz našeg odeljenja. Toliko sam se naljutila što me nije upozorio da nisam pričala s njim tri dana.

Kada se Endru prvi put poljubio sa Sofi Piznarski na zabavi u osmom razredu, izvukao me je iz kafeterije da mi to kaže. Na licu su mu bili pomešani uzbuđenje i posramljenost. *Je li ova vrsta razgovora u redu? Možemo li da pričamo o ovim stvarima? Nije li bilo previše čudno?*

Tokom tih uskomešanih, traumatičnih godina neuspele kose i proteza, kada smo Endru i ja još opipavali teren, pokušavajući da shvatimo kako da se ponašamo jedno prema drugom; kada je uvek bio okružen dečacima, a svaki put kada bih ja pokušala da razgovaram s drugim momkom, osećala sam se kao da mi je maca pojela jezik – bila je milost što sam upoznala Hanu. Bila je zanimljivija od mene i družila se s Avom i Danijelom – devojčicama koje su već s trinaest godina izgledale kao modeli sa *Instagrama*. Pozvala me je da idemo na odmor zajedno, spasavši me od nejasnoće momaka i vulgarnih razgovora dečaka iz osnovne škole.

Bila sam zabrinuta da bi moja nova grupa prijatelja mogla da poremeti Endruov i moj odnos – da će se osećati čudno ili izostavljeno, jer imam nove prijatelje pored njega, ali trebalo je bolje da znam. Prvi put kada sam izašla s Endruom i Hanom, združili su se zbog obostrane opsesije Harijem Poterom i uskoro smo sve troje postali nerazdvojni. Oboje su u Grifindoru i, iako sam ja u Haflpafu, kažu da me, svejedno, vole.

Na vrhu stepenica videle smo Moli Moje kako se ljubi s Edvinom Čangom. Bili su naslonjeni na vrata predsoblja kao da su hteli da se popnu unutra. Edvin je još imao flašu piva u ruci i bio je veoma blizu toga da ga prospe, jer je pokušavao da je drži mirno dok je hvatao Moli za zadnjicu u isto vreme. Hana i Moli su drugarice s hokeja na travi, tako da smo izašle zajedno dovoljan broj puta da bih znala da je važna prilika to što su njih dvoje zajedno, ali zbog nekog razloga nisam bila raspoložena za slavlje.

„Jesu li svi u kući napaljeni?“, promumlala sam u bradu, odlazeći da uzmem flašu iz Edvinove ruke. Postavila sam je na stočić u predsoblju